

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Unitech Marketing, s. r. o.**, se sídlem Pacovská 871/27, Praha 4, IČ 27198201, zast. JUDr. Valerií Vodičkovou, advokátkou, se sídlem Vodičkova 40, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 20. 1. 2011 čj. 40680/10/07400/01000

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 20. 1. 2011 čj. 40680/10/07400/01000 a usnesení Ministerstva průmyslu a obchodu, Licenční správy, ze dne 6. 10. 2010 čj. 35165/2010 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.922,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Valerie Vodičkové, advokátky.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, Licenční správy, ze dne 6. 10. 2010 čj. 35165/2010, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení individuálního vývozního povolení k vývozu 100 kusů optických monokulárních dalekohledů U-14 s příslušenstvím do Malajsie.

Žalobce v žalobě uvádí, že jako společnost obchodující s optickými přístroji dovezl z Kanady 23 kusů předmětných pozorovacích přístrojů. Ty byly součástí série celkem 100 objednaných kusů, které žalobce zamýšlel dovést ke konečnému uživateli v Malajsii. Žalobce je zakoupil na základě objednávky ze dne 14. 4. 2010 na nevojenský komerční výrobek a současně s objednávkou požadoval od výrobce potvrzení, že se jedná výlučně o zboží určené pro komerční využití jako optický pozorovací přístroj nevojenského charakteru. Toto potvrzení následně obdržel.

Žalobce následně požádal o vydání exportní licence, avšak správní řízení bylo zastaveno, neboť správní orgány dospěly k závěru, že předmětné pozorovací přístroje jsou vojenským materiálem. S tímto závěrem žalobce nesouhlasí, a to z následujících důvodů:

Žalobce předně poukazuje na vyjádření výrobce, který je povinen respektovat přísné regulace obchodu s vojenským materiálem, a to jak kanadské, respektive americké a i mezinárodní. V této souvislosti žalobce odkazuje také na stanovisko licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4. 10. 2010, ve kterém se uvádí, že pro určení, zda předmětné výrobky spadají do působnosti zákona o obchodování s vojenským materiálem, je rozhodující vyjádření výrobce o účelu, pro který byly výrobky vyrobeny. Dle vyjádření výrobce se přitom jednoznačně jedná o komerční využití. Žalobce tak nemohl při dovozu těchto přístrojů tušit, že české správní orgány budou při posuzování charakteru předmětu dovozu postupovat v naprostém rozporu s výše uvedenými relevantními dokumenty poskytnutými výrobcem.

Žalobce dále poukazuje na to, že první dodávka téhož zboží od téhož výrobce proběhla dne 11. 5. 2010 do České republiky bez jakýchkoliv problémů a byla následně odeslána do Malajsie, opět bez jakýchkoliv problémů ze strany českých správních orgánů. Při dovozu druhé dodávky byl žalobce informován celním úřadem, že přístroje budou podrobeny celní kontrole a bude prověřeno, zda se nejedná o vojenský materiál. Zboží bylo následně propuštěno do volného oběhu bez jakýchkoliv omezení. Celní úřad si tedy vyžádal stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu a stanovisko muselo být negativní, jinak by celní úřad zboží do volného oběhu nepropustil. Žalobci proto není zřejmé, z jakého důvodu byla jeho druhá žádost o udělení individuálního vývozního povolení zamítnuta (respektive řízení zastaveno).

Žalobce se domnívá, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Správní orgány při prvním i druhém dovozu zboží a při prvním vývozu zboží dospěly k závěru, že nejde o vojenský materiál. Následně však o několik dnů později při druhém vývozu téhož zboží dospěl tentýž správní orgán, který rozhodoval o prvním vývozu a dával stanovisko ke druhému dovozu, k závěru, že o vojenský materiál se jedná. Zboží se nemohlo proměnit z civilního na vojenský materiál v době svého několikadenního pobytu v České republice, neboť žádné vlastnosti zboží se během pobytu v České republice nezměnily. K argumentům, že v žádosti o individuální vývozní povolení nebyl nikde uveden vztah mezi dovezenými a vyváženými výrobky a že žadatel o povolení uvedl v žádosti jako zemi původu Českou republiku, považuje žalobce za zcela irelevantní. Žadatel nebyl povinen upozorňovat správní orgán na existenci vztahu mezi posuzovanými výrobky. Nadto by správní orgán měl při hodnocení vycházet z faktických skutečností, nikoliv z toho, zda žadatel v žádosti něco uvedl či neuvedl. Ze všech podkladů, které byly k žádosti přiloženy, je navíc na první pohled jasné, že zboží z České republiky skutečně nepochází, že žadatel měl tímto pouze na mysli, že zboží bylo v České republice zkompletováno.

Žalobce požádal o zpracování znaleckého posudku, který měl zhodnotit, zda se skutečně jedná o vojenský materiál. Znalec ve svém posudku došel k závěru, že předmětné přístroje jsou „obvyklým komerčním výrobkem střední až nižší technologické úrovně. V rozsahu prohlídky lze potvrdit, že se jedná minimálně o generaci 1+, pokud použijeme

zvykové dělení technologické úrovně ... nejedná se o profesionální soupravu (svým provedením, kvalitou zobrazení by nesplnila nejnižší úroveň vojenských zkoušek) ...“

Žalobce se domnívá, že závěry správních orgánů jsou velmi formální. Správní orgány se odvolávají na poznámku č. 2 skupiny 15 přílohy č. 1 vyhlášky č. 332/2009 Sb., podle které se položka nevztahuje na zesilovače obrazu první generace. Žalovaný toto ustanovení interpretuje tak, že všechny zesilovače obrazu jiné než první generace jsou vojenským materiálem. Tento výklad je však zcela nesprávný. Podle názoru žalobce je z celého textu poznámky patrné, že rozhoduje primárně to, zda byl zesilovač speciálně konstruován nebo přizpůsoben pro vojenské použití a nikoliv to, o jakou generaci zesilovače se jedná. U zesilovače obrazu, které nebyly speciálně konstruované nebo přizpůsobené pro vojenské použití, nejde o vojenský materiál. Naopak zesilovač obrazu, které byl speciálně konstruován nebo přizpůsoben pro vojenské použití, jde o vojenský materiál, a to s výjimkou zesilovačů první generace.

Žalobce dále poukazuje na to, že předmětné přístroje nevyhovují definici vojenského materiálu vyplývající z § 5 zákona o obchodování s vojenským materiálem. Nebyly totiž konstruovány ani přizpůsobeny pro vojenské použití a nejsou v ozbrojených složkách užívány. Pokud by měla být vyhláška č. 332/2009 Sb. aplikována tak, jak činí správní orgány, odporuje ust. § 5 zákona o obchodování s vojenským materiálem.

Žalobce dále poukazuje na to, že u předmětných výrobků nelze dle platných právních předpisů České republiky provést zařazení podle vyhlášky č. 332/2009 Sb.. V současné době neexistuje žádná závazná právní norma, která by určovala kritéria zařazení jednotlivých druhů výrobků do jednotlivých kategorií specifikovaných ve vyhlášce č. 332/2009 Sb.. Z tohoto důvodu správními orgány provedené hodnocení předmětných výrobků jako vojenského materiálu postrádá jakékoliv právní opodstatnění a je nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou, a navrhl, aby byla zamítnuta.

K tvrzení žalobce, že původně toto zboží dovezl z Kanady bez jakýchkoliv problémů a následně ho odeslal do Malajsie, žalovaný nesouhlasil. Poukázal na to, že v žádosti o individuální vývozní povolení není uveden vztah mezi dovezenými a vyváženými výrobky, přitom v žádosti žalobce uvedl jako zemi původu Českou republiku. Žalovaný vychází vždy z dostupných informací o konkrétním výrobku, které by měl ve svém zájmu a v míře co největší poskytnout především dovozce nebo vývozce takového zboží. V opačném případě správní orgán vychází z příslušných ustanovení zákona a jen z těch informací, které má u výrobku od žadatele k dispozici. Tvrzení o nekonzistentním rozhodování orgánů veřejné správy je proto ve směru k žalovanému nepravdivé, ve vztahu vůči příslušným celním úřadům měl žalobce uplatnit námitky v jiném správním řízení.

K argumentaci vztahující se k prohlášení výrobce k účelu výroby žalovaný poukazuje na to, že zahraniční obchod s vojenským materiálem je legislativně stanoven jednotlivými státy rozdílně. Provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem českým právním subjektem se řídí českými právními předpisy, nikoliv zahraničními.

Žalovaný nesouhlasí s názorem uvedeným ve znaleckém posudku, že neexistuje závazná legislativní norma, podle které by přístroje pro noční vidění byly zařazovány jako vojenský materiál. Podle vyhlášky č. 322/2009 Sb. je zřejmé, že pokud se jedná o výrobek obsahující zesilovače druhé generace, jedná se o vojenský materiál.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že porušil zásadu legitimního očekávání, neboť postupuje vždy na základě poskytnutých podkladů ze strany účastníků řízení. V prvním případě žalovaný ve svém stanovisku ze dne 4. 10. 2010 výslovně neuvedl, že se nejedná o vojenský materiál. Tímto stanoviskem žalovaný pouze stanovil určitá kritéria, na která je brán zřetel při zkoumání toho, zda se jedná o vojenský materiál nebo ne. Je tedy velmi neadekvátní, aby takto konstruované stanovisko bylo vykládáno účelově ze strany žalobce.

Žalovaný nesouhlasí s účelovým výkladem ust. § 5 zákona o obchodování s vojenským materiálem. Žalovaný je zcela přesvědčen, že příslušná právní úprava v sobě pojímá předmětné výrobky žalobce, což jednoznačně vyplývá z vyhlášky č. 322/2009 Sb. Z ní je zcela zřejmé, že pod příslušnou položku se řadí všechny zesilovače s výjimkou první generace.

Při ústním jednání žalobce setrval na podané žalobě, žalovaný s poukazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, obsah spisového materiálu a podané vyjádření k žalobě navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 13. 9. 2010 podal žalobce u Ministerstva průmyslu a obchodu žádost podle zákona č. 594/2004 Sb., jímž se provádí režim Evropských společenství pro kontrolu vývozu, přepravy, zprostředkování a tranzitu zboží dvojího užití o individuální vývozní povolení a souhrnné vývozní povolení pro zboží dvojího určení pro předmětné přístroje. Dne 6. 10. 2010 vydalo Ministerstvo průmyslu a obchodu usnesení č.j. 35165/2010, kterým správní řízení o žádosti zastavilo podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že na základě konzultací se spolupracujícími státními orgány lze jednoznačně určit, že toto zboží je vojenským materiálem ve smyslu § 5 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o obchodu s vojenským materiálem). Na základě této skutečnosti je pro vývoz z České republiky potřeba licence a nelze tedy postupovat podle zákona č. 594/2004 Sb.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém argumentoval obdobně jako v žalobě. Poukázal na to, že první dodávka téhož zboží od téhož výrobce proběhla v květnu 2010 do České republiky bez jakýchkoliv problémů a byla následně odeslána do Malajsie. Při druhé dodávce došlo u zboží ke zpoždění celního řízení a bylo vyžádáno stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu. V průběhu řízení o rozkladu pak žalobce do spisu doplnil zmiňovaný znalecký posudek.

Žalobou napadeným rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 20. 1. 2011 č.j. 4068/10/07400/01000 byl rozklad žalobce zamítnut a usnesení Ministerstva průmyslu a obchodu potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr uvedl, že se jedná o výrobky se zesilovačem obrazu druhé generace a jde tedy o vojenský materiál. Tento výklad vychází z ust. § 5 odst. 3 zákona o obchodování s vojenským materiálem a vyhlášky č. 332/2009 Sb., konkrétně její přílohy č. 1, skupiny vojenského materiálu č. 15, poznámky č. 2.

Ministr poukázal na to, že v žádosti nebyl nikde uveden vztah mezi dovezenými a vyváženými výrobky a žalobce uvedl jako zemi původu Českou republikou. Správní orgán vychází vždy z dostupných informací o konkrétním výrobku, které by měla poskytnout

především žadatel. Argumenty o nekonzistentnosti rozhodnutí orgánů veřejné správy jsou proto ve směru k Ministerstvu průmyslu a obchodu nepravdivé. Ve vztahu k celním úřadům měl žalobce tyto námitky uplatnit v jiném řízení. Ministr dále poukázal na to, že provádění zahraničního obchodu českým právním subjektem se řídí českými právními předpisy, a proto poukazy žalobce na prohlášení výrobce o účelu výroby pro nevojenské použití a o respektování přísné regulace obchodu v souladu s pravidly kanadskými a mezinárodními, je nedůvodné.

Ke znaleckému posudku předloženému žalobcem ministr uvedl, že se nelze ztotožnit s názorem, podle kterého neexistuje závazná legislativní norma, podle které by přístroje pro noční vidění byly zařazovány jako vojenský materiál. Takovou právní normou je vyhláška č. 322/2009 Sb..

Vzhledem k tomu, že dané zboží má charakter vojenského materiálu, je žádost o povolení ve smyslu zákona č. 594/2004 Sb. žádostí zjevně nepřipustnou. V tomto případě měla být podána žádost o udělení licence podle zákona o obchodu s vojenským materiálem. Z těchto důvodů ministr rozklad žalobce zamítl a usnesení Ministerstva průmyslu a obchodu potvrdil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Úvodem soud předesílá, že nemohl přehlédnout, že řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno jako o žádosti zjevně právně nepřipustné, ač důvody, o něž tento postup správní orgány opřely, tento postup ve skutečnosti odůvodňovat nemohou. Za zjevně právně nepřipustnou je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 2 As 74/2007-55, publikován pod č. 1633/2008 Sb. NSS 1633/2008). V daném případě již z odůvodnění usnesení vydaného v prvním stupni vyplývá, že závěr o tom, že předmětné zboží je vojenským materiálem, byl učiněn „na základě konzultací se spolupracujícími státními orgány“. Nejedná se tedy o případ, kdy nepřipustnost žádosti je zřejmá „na první pohled“, ale bylo zapotřebí žádost podrobit určitému zkoumání. Za této situace nemělo Ministerstvo průmyslu a obchodu řízení o žádosti zastavit, ale mělo ji meritorně projednat a pokud by dospělo k závěru, že předmětné zboží je vojenským materiálem, mělo žádost zamítnout.

Vzhledem k tomu, že žalobce na tuto vadu v žalobě nepoukazoval, nemohla tato skutečnost jen sama o sobě být důvodem pro zrušení žalobou napadené rozhodnutí, soud však na ni přesto nad rámec potřebného odůvodnění poukazuje, aby se žalovaný tohoto chybného postupu napříště vyvaroval.

Spor mezi žalobcem a žalovaným spočívá v názoru na posouzení charakteru předmětných výrobků. Zatímco žalobce se domnívá, že jde o zboží dvojího určení, které podléhá režimu zákona č. 594/2004 Sb., žalovaný je toho názoru, že jde o vojenský materiál a že tedy podléhá přísnějšímu režimu dle zákona č. 38/1994 Sb. Soud se proto zaměřil na přezkoumání závěrů žalovaného o tom, že předmětné výrobky jsou vojenským materiálem a shledal, že názor žalovaného vychází z chybného výkladu na věc aplikovaných právních předpisů.

Podle § 5 zákona o obchodu s vojenským materiálem *vojenským materiálem pro účely tohoto zákona* jsou

a) výrobky, jejich součásti a náhradní díly, které jsou vzhledem ke svým charakteristickým technicko-konstrukčním vlastnostem posuzovány jako zkonstruované nebo přizpůsobené pro použití v ozbrojených silách nebo bezpečnostních sborech, nebo jsou hromadně v těchto složkách užívány k zabezpečení úkolů obrany a bezpečnosti státu,

b) stroje, zařízení, investiční celky, technologie, programové vybavení, technická dokumentace nebo návody vyrobené, upravené, vybavené, zkonstruované nebo přizpůsobené pro vojenské použití, zejména pro vývoj, výrobu, kontrolu a zkoušení dalších výrobků, jejich součástí a náhradních dílů uvedených v písmenu a).

Podle odst. 2 tohoto ustanovení *vojenským materiálem* se pro účely tohoto zákona rozumí i služby poskytované v souvislosti s vojenským materiálem uvedeným v odstavci 1, zejména provádění oprav, úprav, jakož i poskytování informací, vysílání a přijímání odborníků za účelem výzkumu, vývoje, konstrukce, výroby, úprav, oprav, údržby, použití a ovládání vojenského materiálu.

Podle odst. 3 tohoto ustanovení *seznam vojenského materiálu* podle předcházejících odstavců stanoví prováděcí předpis na základě Společného seznamu vojenského materiálu Evropské unie.

Zmíněným prováděcím předpisem je vyhláška č. 332/2009 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (nyní zrušena a nahrazena vyhláškou č. 210/2012 Sb.).

Žalovaný se odvolával na položku 15 přílohy č. 1 této prováděcí vyhlášky, která nese název *zobrazovací zařízení, zařízení pro protiopatření, speciálně konstruované součásti, příslušenství a služby* a je vymezena takto:

a) nahrávací zařízení a zařízení pro zpracování obrazu;

b) kamery a fotopřístroje, fotografické zařízení a zařízení ke zpracování filmů;

c) zařízení k zesilování obrazu;

d) infračervené nebo tepelné zobrazovací zařízení;

e) zobrazovací radarové senzorové zařízení;

f) zařízení sloužící k protiopatření a proti-protiopatření pro zařízení podle podpoložek SVM 15 a) až SVM 15 e);

g) speciální notebooky.

Poznámka: podpoložka SVM 15 f) zahrnuje infračervené rušící a protirušící zařízení (tj. přístroje konstruované pro zavedení vnějších nebo mylných signálů do systémů infračervených pozorovacích systémů, tepelné zobrazujících zařízení a infračervených komunikačních spojů nebo jiným způsobem omezující provoz nebo účinnost vojenských infračervených systémů) a zařízení pro protiopatření.

Poznámka 1: položka SVM 15 zahrnuje tyto speciálně konstruované součásti:

a) elektronky, apod. klíčové prvky konvertorů infračervených zobrazení;

b) zesilovače obrazu (jiné než první generace);

- c) mikrokanálkové destičky;*
- d) přijímací elektronky a čidla televizních kamer pro malé osvětlení;*
- e) sady detektorů (včetně elektronických propojovacích nebo čtecích systémů);*
- f) pyroelektrické prvky televizních kamer;*
- g) chladicí systémy pro zobrazovací systémy;*
- h) fotochromité nebo elektrooptické elektricky spouštěné závěrky s rychlostí závěrky menší než 100 mikrosekund, s výjimkou závěrek, které tvoří základní součást vysokorychlostních kamer;*
- i) obrazové inventory z optických vláken;*
- j) složené polovodičové fotokatody.*

Poznámka 2: položka SVMe 15 se nevztahuje na „zesilovače obrazu první generace“ nebo na vybavení speciálně konstruované pro osazení „zesilovači obrazu první generace“, byť byly speciálně konstruovány nebo přizpůsobeny pro vojenské použití.

Odkaz: klasifikace mířidel zbraní využívajících „zesilovače obrazu první generace“ viz položky SVMe 1, SVMe 2 a podpoložku SVMe 5 a).

Odkaz: viz také položky 6A002 a) 2. a 6A002 b) seznamu EU zboží dvojího užití.

Žalovaný vychází z předpokladu, že vše, co odpovídá vymezení provedenému vyhláškou, je nutno považovat bez dalšího za vojenský materiál; žalobce naproti tomu namítá, že má být v každém případě také zkoumáno, zda předmětný výrobek, byť uvedený v prováděcí vyhlášce, odpovídá zákonné definici uvedené v § 5 odst. 1 zákona o obchodu s vojenským materiálem. Soud se ztotožnil s názorem žalobce.

Ministerstvo průmyslu a obchodu je zákonem zmocněno k tomu, aby vyhláškou stanovilo seznam vojenského materiálu prováděcím předpisem. Při tvorbě tohoto prováděcího předpisu je však ministerstvo stále vázáno zněním zákona a nemůže zákonnou definici vojenského materiálu rozšiřovat na výrobky, které neodpovídají zákonné definici uvedené v § 5 zákona o obchodu s vojenským materiálem tím, že je zahrne do prováděcí vyhlášky. Pokud by ministerstvo takto postupovalo, překročilo by své zákonné zmocnění a soud by takovým prováděcím předpisem při své rozhodovací činnosti nebyl vázán. Optikou těchto obecných východisek proto soud přistoupil k výkladu sporného ustanovení prováděcí vyhlášky.

Jelikož ministerstvo není oprávněno zahrnout do seznamu vojenského materiálu zboží, které neodpovídá zákonné definici v § 5 odst. 1 zákona, je při výkladu textu vyhlášky nutno se především držet v mezích textu zákona. Z tohoto důvodu nelze než považovat za správný výklad žalobce, podle něhož samo uvedení jakéhokoli výrobku v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky ještě nečiní z konkrétního výrobku vojenský materiál, pokud nejde o zboží odpovídající zákonné definici vojenského materiálu. Tímto způsobem je tedy nutno text prováděcí vyhlášky vykládat, neboť jen takový výklad odpovídá zákonnému zmocnění.

I v případě, že by soud text vyhlášky vyložil tak, jak prezentuje žalovaný, byl by ovšem výsledek soudního přezkumu stejný. V takovém případě by totiž šla prováděcí vyhláška nad rámec zákona, soud by tedy nebyl prováděcí vyhláškou vázán a musel by tedy rovněž rozhodnutí správních orgánů zrušit (viz čl. 95 odst. 1 Ústavy).

Shora uvedený závěr lze podpořit ještě dalšími dvěma argumenty. První z nich vychází z textu položky SVMe 15 přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky, kde kromě zařízení k zesilování obrazu, o něž jde v projednávaném případě, jsou uvedeny např. také kamery a fotopřístroje, fotografické zařízení a zařízení ke zpracování filmů (písm. b/ předmětné položky). Ve vztahu k těmto výrobkům není v textu prováděcí vyhlášky uvedeno žádné omezení a pokud by žalovaný vykládal text vyhlášky konzistentně, musel by za vojenský materiál považovat jakékoli kamery a fotopřístroje, což je ovšem závěr zcela zjevně absurdní.

Druhým podpůrným argumentem je srovnání textu prováděcí vyhlášky účinné v době rozhodování správních orgánů s textem nyní účinné vyhlášky č. 210/2012 Sb. Vymezení položky SVMe 15 v této nové vyhlášce se oproti staré vyhlášce odlišuje především názvem této položky, který zní „*Zobrazovací vybavení nebo vybavení pro ochranu proti průzkumu, určené speciálně pro vojenské účely a speciálně pro ně určené součásti a příslušenství*“. Je tedy zřejmé, text nyní účinné prováděcí vyhlášky již výslovně stanoví, že vojenským materiálem nejsou všechny kamery a fotopřístroje a všechna vybavení k zesilování obrazu, ale jen takové kamery, fotopřístroje a zařízení k zesilování obrazu, která jsou určena speciálně pro vojenské účely a splňují tedy podmínky uvedené v § 5 odst. 1 zákona o obchodu s vojenským materiálem. Za účinnosti této vyhlášky by tak projednávaný spor vůbec nemohl vzniknout, neboť její text již zaujetí výkladu, který žalovaný prezentuje v tomto řízení, takřka výslovně vylučuje.

Žalobce v průběhu řízení setrvale poukazoval na to, že předmětné výrobky nejsou pro použití v ozbrojených silách či bezpečnostních sborech zkonstruovány ani přizpůsobeny a ani nejsou hromadně v těchto složkách užívány k zabezpečení úkolů obrany a bezpečnosti státu. Pokud by tomu tak skutečně bylo, nemohlo by se jednat o vojenský materiál. Žalovaný se však touto otázkou – veden nesprávným výkladem použitých právních předpisů – vůbec nezabýval a spokojil se se závěrem, že jde o výrobky výslovně uvedené pod položkou SVMe 15, písm. c) přílohy č. 1 k vyhlášce č. 332/2009 Sb. Sama tato skutečnost však ještě z předmětných výrobků vojenský materiál nečiní. Rozhodnutí je tak založeno na chybném výkladu právních předpisů a soud je musel pro nezákonnost zrušit.

Soud prozatím nemohl s definitivní platností zodpovědět otázku, zda předmětné výrobky jsou vojenským materiálem či nikoli, neboť bude nyní na Ministerstvu průmyslu a obchodu, aby se touto otázkou zabývalo znovu, v souladu se shora nastíněným výkladem zákona o obchodování s vojenským materiálem a prováděcí vyhlášky, vypořádalo se se všemi námitkami žalobce a o jeho žádosti znovu rozhodlo. Protože z výkladu, jež soud shledal chybným, vychází již rozhodnutí vydané v prvním stupni (nehledě na nemožnost aplikování ust. § 66 odst. 1 písm. b/ správního řádu), zrušil soud také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby, podle znění vyhlášky účinného do 31. 12. 2012, viz čl. II vyhlášky č. 486/2012), a

jeden úkon (ústní jednání před soudem) za 3100 Kč, dále 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 8.200.- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, již je žalobcova advokátka plátcem, ve výši 1.722 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11.922 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. března 2013

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu